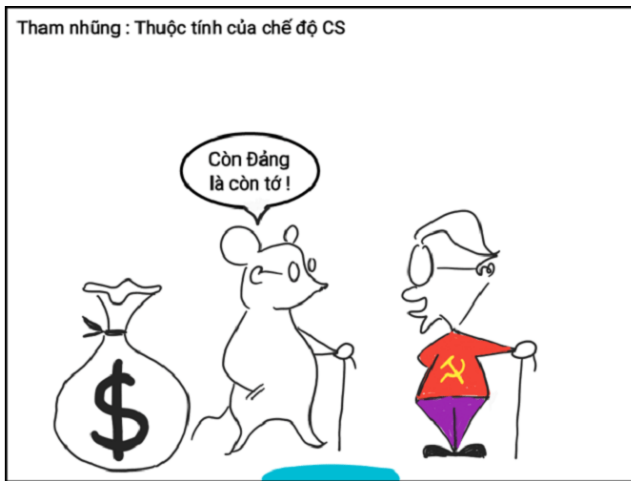

Người Tân Định - Bệnh tham nhũng của người cộng sản của ông Trọng

VNTB

20/02/2023

Đảng cộng sản Việt Nam là nguồn gốc của tệ nạn tham nhũng quy mô lớn và nguy hiểm chưa từng có, và đảng viên cộng sản đang hăm hở tham nhũng, gặm nhấm tất cả tài nguyên của đất nước, tài sản của người dân.

Ông Nguyễn Phú Trọng Tổng Bí Thư Đảng CSVN tự hào nói, “Nếu là người phải là người cộng sản”. Lời nói này đã bị nhiều người công kích về tính huênh hoang, tự cao tự đại của người có quyền lực cao nhất tại Việt Nam bây giờ. Vậy người cộng sản đáng hãnh diện của ông Trọng có những đặc tính gì để ông Trọng nói như vậy?

Thực tế, người cộng sản cũng là những người Việt, có đủ tính chất của người Việt, nhưng vì họ được đưa vào giai cấp khác, giai cấp đảng viên, được ca tụng là thành phần ưu tú của dân tộc, và vì sống, lớn lên, làm việc trong môi trường đảng cộng sản, họ đang mắc những lỗi lầm chung của hầu hết đảng viên.

Thử xét xem những người đảng viên cộng sản Việt Nam đang mắc tội gì.

Trước nhất phải kể đến nạn tham nhũng mà ông Trọng và nhiều người luôn than thở có thể làm mất đảng. Người dân thì không sợ mất đảng, nhưng tham nhũng gián tiếp móc tiền túi của họ, phá hoại đất nước nên họ phải rất quan tâm.

Tham nhũng là vấn đề rất nghiêm trọng ở Việt Nam, “Tham nhũng là hành vi lợi dụng chức vụ quyền hạn, vị trí công việc để chiếm đoạt tài sản của Nhà nước, Nhân dân, phục vụ lợi ích riêng mình.” Tham nhũng bắt nguồn từ người có quyền hành. Kẻ có quyền hành trong xã hội Việt Nam đều là đảng viên, và đảng viên nắm chức vụ càng cao, mức độ tham nhũng càng ghê gớm, tinh vi hơn.

Hình thức tham nhũng ở Việt Nam:

Hối lộ:

Hối lộ (bribery) là một hình thức tham nhũng phổ biến, trong đó các quan chức nhà nước thường đòi, nhận hối lộ, tình, tiền, nhà đất, xe cộ, học phí du học cho con.. để đổi lấy việc cung cấp dịch vụ hoặc ban ân huệ.

Tham ô:

Tham ô (Embezzlement) là một hình thức tham nhũng khác, trong đó các quan chức lợi dụng chức vụ của mình để biến thủ tiền hoặc tài sản để trục lợi.

Chủ nghĩa thân hữu:

Chủ nghĩa thân hữu (Cronyism) là một hình thức tham nhũng trong đó các cá nhân nắm quyền ban phát địa vị, chức quyền, bổng lộc cho bạn bè và cộng sự của họ hơn là hành động vì lợi ích chung.

Gia đình trị:

Gia đình trị (Nepotism) là hành vi giao việc làm hoặc các lợi ích khác cho các thành viên gia đình hoặc bạn bè, bất kể trình độ của họ.

Tham nhũng quyền lực:

Nguyên Viện trưởng Viện Lịch sử Đảng Nguyễn Trọng Phúc cho biết.

“Trong khi tại chức, cá nhân dùng quyền lực, bất chấp sự lãnh đạo của tập thể, của Đảng, các quy định của điều lệ đảng, Nhà nước...để chiếm đoạt tài sản, lợi ích cho riêng cá nhân.”

“Tham nhũng quyền lực còn có khía cạnh khác rất quan trọng là những kẻ này thao túng bộ máy, thao túng tổ chức, buộc người khác phụ thuộc, hối lộ, cung phụng”. Tham nhũng quyền lực là tham nhũng lớn nhất, chi phối nhất. Nó thao túng mọi chuyện.

Và việc phát hiện cũng không đơn giản vì được chi phối bởi rất nhiều các mối quan hệ. Thậm chí, nhiều người biết mà không dám nói”.

“Tham nhũng của cải vật chất còn dễ nhìn rõ nhưng tham nhũng quyền lực thì tinh vi khó nhận ra. Nó mang lại lợi ích nhóm, tạo thành vây cánh mang lại lợi ích lớn hơn nhiều so với một cán bộ tham ô, chiếm đoạt tài sản...(1)

Hệ thống đảng chỉ dành ưu tiên quyền lực và bổng lộc cho đảng viên là nguyên nhân cho tham nhũng quyền lực. Nạn này là đầu mối của tất cả loại tham nhũng và không thể nào chấm dứt hay nói khác là càng ngày càng nảy nở khi còn đảng cộng sản.

Tham nhũng quyền lực đặc biệt khó giải quyết vì nó liên quan chằng chịt đến các cá nhân ở các vị trí lãnh đạo có thẩm quyền trong đảng, chính phủ. Những cá nhân này có thể sử dụng quyền lực của mình để bảo vệ bản thân và lợi ích của họ, khiến họ khó có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Tham nhũng ở Việt Nam vẫn là một vấn đề dai dẳng do nhiều yếu tố, bao gồm:

Thiếu minh bạch:

Sự thiếu minh bạch trong chính phủ và hoạt động kinh doanh có thể tạo cơ hội cho tham nhũng phát triển, vì các quan chức mà tất cả đều là đảng viên dễ dàng tham gia vào các hoạt động phi pháp mà không bị phát hiện; họ được vây quanh bởi thành trì quyền lực của đảng. Càng giữ chức vụ lớn càng có sự bao che dày đặc, kiên cố hơn.

Trách nhiệm giải trình hạn chế:

Trách nhiệm giải trình hạn chế đề cập đến các tình huống mà các cá nhân hoặc tổ chức không chịu trách nhiệm hoàn toàn về các hành động hoặc quyết định của họ. Nó cũng là kết quả của khung pháp lý yếu kém, không xác định rõ ràng trách nhiệm của các cá nhân hoặc tổ chức hoặc đưa ra các hình phạt không thỏa đáng đối với các hành vi sai trái. Điều này có thể gây khó khăn cho việc quy trách nhiệm cho các cá nhân hoặc tổ chức về hành động của họ, đặc biệt nếu họ có quyền lực hoặc ảnh hưởng đáng kể.

Trách nhiệm giải trình hạn chế cũng do cơ chế thực thi không đầy đủ, chẳng hạn như cơ quan quản lý yếu kém trong việc điều tra và truy tố. Khi năng lực điều tra và truy tố hành vi sai trái bị hạn chế, các cá nhân hoặc tổ chức có thể ít phải chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Việt Nam có nhiều cơ quan đầy quyền lực để truy tìm, điều tra và đưa ra tòa những hành vi tham nhũng. Nguyễn Phú Trọng cũng từng bảo, "trừng phạt không chừa một ai" nhưng chưa giải quyết tích cực nạn tham nhũng, ngoại trừ một số vụ được nhận xét là do các phe phái trong đảng đánh lẫn nhau có sự cho phép của ông Trọng. Hơn thế nữa các đảng viên được tin cậy nhất, những người được giao nhiệm vụ, quyền hạn cụ thể, có trách nhiệm phải thực thi nhiệm vụ, quyền hạn được giao lại cũng tham nhũng.

Ngoài ra, trách nhiệm giải trình hạn chế là kết quả của việc hạn chế giám sát hoặc tham gia của công chúng. Khi khả năng tiếp cận thông tin hoặc cơ hội tham gia của công chúng bị hạn chế, các cá nhân hoặc tổ chức có thể hành động mà không bị trừng phạt mà không sợ bị công chúng giám sát hoặc chịu trách nhiệm giải trình. Việt Nam là một nước độc tài đảng trị, nhân quyền bị giới hạn, tự do ngôn luận hoàn toàn không có, tiếng nói người dân tố cáo, giám sát các hành vi tham nhũng bị ngăn cản từ nhiều phía, bởi nhiều lý do. Hệ thống truyền thông nằm trong tay đảng phần thì bị bịt miệng, phần cũng tham nhũng, thậm chí tiếp tay cho các băng đảng lưu manh, xã hội đen cũng đầy trong hệ thống này.

Ở Hoa Kỳ, có mức độ minh bạch và trách nhiệm giải trình cao trong nhiều lĩnh vực của chính phủ và doanh nghiệp. Quốc gia này có khung pháp lý chặt chẽ yêu cầu công khai các hoạt động của chính

phủ và doanh nghiệp, cũng như các cơ quan giám sát độc lập giám sát và điều tra các trường hợp tham nhũng tiềm ẩn. Đất nước này cũng có một nền báo chí tự do và một xã hội dân sự tích cực, có thể giúp thúc đẩy tính minh bạch và trách nhiệm giải trình.

Singapore được biết đến là quốc gia có mức độ minh bạch và trách nhiệm giải trình cao. Quốc gia này đã liên tục được xếp hạng cao trong các chỉ số nhận thức tham nhũng toàn cầu, chẳng hạn như Chỉ số Nhận thức Tham nhũng do Tổ chức Minh bạch Quốc tế công bố.

Chính phủ Singapore đã thực hiện một số biện pháp để thúc đẩy tính minh bạch và chống tham nhũng, bao gồm:

Khung pháp lý vững chắc: Singapore có khung pháp lý vững chắc và cơ chế thực thi mạnh mẽ được sử dụng để truy tố các vụ tham nhũng. Nước này cũng có những quy định chặt chẽ về quyên góp chính trị và các hoạt động vận động hành lang, giúp ngăn chặn tham nhũng trong các lĩnh vực này.

Cơ quan chống tham nhũng độc lập: Cục Điều tra Tham nhũng (CPIB) là một cơ quan chính phủ độc lập chịu trách nhiệm điều tra và truy tố tham nhũng trong khu vực công và khu vực tư nhân.

Yêu cầu công khai: Công chức ở Singapore được yêu cầu công khai tài sản, thu nhập và các lợi ích tài chính khác của họ. Điều này giúp tăng tính minh bạch và trách nhiệm giải trình trong chính phủ.

Sáng kiến dữ liệu mở: Singapore đã triển khai một số sáng kiến dữ liệu mở, cung cấp cho công chúng quyền truy cập nhiều hơn vào dữ liệu và thông tin của chính phủ. Điều này giúp tăng tính minh bạch và trách nhiệm giải trình trong các hoạt động của chính phủ và doanh nghiệp.

Bảo vệ người tố cáo: Singapore đã thực hiện các biện pháp bảo vệ pháp lý chặt chẽ đối với những người tố giác báo cáo tham nhũng. Điều này khuyến khích các cá nhân cung cấp thông tin về các hoạt động tham nhũng và giúp ngăn chặn sự trả đũa.

Nhìn chung, việc Singapore tập trung vào tính minh bạch và trách nhiệm giải trình đã giúp quốc gia này tạo dựng được danh tiếng là một nơi kinh doanh trong sạch và hiệu quả. Tuy nhiên, quốc gia này

vẫn cần có những nỗ lực liên tục để duy trì và tăng cường các biện pháp minh bạch và trách nhiệm giải trình của quốc gia

Ở Trung Quốc, tính minh bạch bị hạn chế hơn vì hệ thống chính trị của nước này do Đảng Cộng sản chi phối. Mặc dù chính phủ đã thực hiện một số biện pháp để tăng cường tính minh bạch và trách nhiệm giải trình, chẳng hạn như các chiến dịch chống tham nhũng và yêu cầu công khai thông tin, những nỗ lực này thường bị giới hạn về phạm vi và chịu sự kiểm soát của chính phủ. Đất nước này cũng hạn chế tự do báo chí và mạng xã hội, điều này hạn chế khả năng tiếp cận thông tin và cơ hội giám sát của công chúng.

Lào và Campuchia đều phải đối mặt với những thách thức đáng kể trong việc giải quyết tham nhũng và tăng cường tính minh bạch, trách nhiệm giải trình.

Ở Lào, tham nhũng là một vấn đề nghiêm trọng. Quốc gia này có mức độ minh bạch tương đối thấp. Mặc dù chính phủ đã thực hiện một số biện pháp chống tham nhũng, như yêu cầu công bố thông tin công khai và các chiến dịch chống tham nhũng, những nỗ lực này còn hạn chế về phạm vi và việc thực thi. Đất nước này cũng ngăn chặn quyền tự do báo chí và xã hội dân sự, điều này cũng hạn chế hơn nữa khả năng tiếp cận thông tin và cơ hội giám sát của công chúng như tại Việt Nam và Trung quốc.

So sánh 3 nước Trung quốc, Việt Nam và Lào về chính sách chống tham nhũng và kết quả.

Về tính minh bạch, nhìn chung Trung Quốc minh bạch hơn Việt Nam, nhưng cả hai quốc gia đều phải đối mặt với những thách thức đáng kể trong việc giải quyết tham nhũng và tăng cường trách nhiệm giải trình.

Trung Quốc đã thực hiện một số biện pháp để tăng tính minh bạch, chẳng hạn như các chiến dịch chống tham nhũng và yêu cầu công khai thông tin. Nước này cũng đã thành lập các cơ quan giám sát độc lập, chẳng hạn như Văn phòng Kiểm toán Quốc gia và Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương, để điều tra và giám sát các trường hợp tham nhũng tiềm ẩn. Tuy nhiên, những nỗ lực này thường bị giới hạn về phạm vi và chịu sự kiểm soát của đảng và chính phủ.

Ở Việt Nam, những nỗ lực nhằm tăng cường tính minh bạch và trách nhiệm giải trình còn hạn chế hơn. Mặc dù đã thực hiện một số biện pháp chống tham nhũng và yêu cầu công bố thông tin công khai, nhưng các cơ chế thực thi thường yếu và cơ hội giám sát và trách nhiệm giải trình bị hạn chế.

Nói chung, mặc dù Trung Quốc có vẻ minh bạch hơn Việt Nam nhưng cả hai quốc gia đều phải đối mặt với những thách thức đáng kể trong việc giải quyết tham nhũng và tăng cường trách nhiệm giải trình. Để chống tham nhũng hiệu quả và tăng cường tính minh bạch, cần tăng cường khung pháp lý, tăng cường cơ chế thực thi và thúc đẩy văn hóa minh bạch và hành vi đạo đức trong toàn xã hội. Điều này sẽ đòi hỏi những nỗ lực bền vững trên nhiều lĩnh vực và các cấp chính quyền, cũng như không gian lớn hơn cho sự giám sát độc lập và sự tham gia của công chúng. Điều này khó lòng có được trong những quốc gia độc tài, đảng trị mà quyền lợi cá nhân gắn liền với quyền lợi của đảng và ngược lại.

Sự tồn tại dai dẳng của nạn tham nhũng ở Việt Nam, Lào và Trung Quốc còn do một yếu tố nguy hiểm là sự can thiệp chính trị. Điều này bao gồm việc sử dụng các chiến dịch chống tham nhũng, thí dụ “Đốt Lò” của ông Trọng hay “Đả Hổ Diệt Ruồi” của tập Cận Bình, nhằm vào các đối thủ chính trị hoặc để hạn chế bất đồng chính kiến. Ngoài ra, sự can thiệp chính trị có thể gây khó khăn cho việc quy trách nhiệm cho các quan chức cấp cao về hành vi tham nhũng.

Một trong những tổ chức nổi tiếng và được công nhận rộng rãi nhất chuyên đánh giá tham nhũng ở các quốc gia là Tổ chức Minh bạch Quốc tế, Transparency.org. Tổ chức phi chính phủ này được thành lập năm 1993 và có trụ sở chính tại Berlin, Đức.

Tổ chức Minh bạch Quốc tế công bố Chỉ số Nhận thức Tham nhũng (CPI) hàng năm, xếp hạng các quốc gia dựa trên mức độ nhận thức về tham nhũng trong khu vực công. Chỉ số chấm điểm các quốc gia trên thang điểm từ 0 đến 100, với 0 điểm cho biết quốc gia có mức độ tham nhũng tệ hại nhất, và 100 cho quốc gia rất trong sạch. Chỉ số CPI dựa trên dữ liệu từ nhiều nguồn khác nhau, bao gồm đánh giá của chuyên gia và khảo sát doanh nhân và người dân.

Tổ chức Minh bạch Quốc tế cũng đưa ra nhiều báo cáo và nguồn thông tin khác liên quan đến tham nhũng và minh bạch, bao gồm phân tích xu hướng tham nhũng, nghiên cứu điển hình và khuyến nghị các biện pháp chống tham nhũng. Tổ chức này cũng tham gia vào các nỗ lực vận động chính sách và

xây dựng năng lực nhằm thúc đẩy tính minh bạch, trách nhiệm giải trình và quản trị tốt trên toàn thế giới.

Theo bảng xếp hạng năm 2022, Singapore 83 điểm, hạng 5 trên tổng số 180 nước. Mỹ 69 điểm, hạng 24. Trung quốc 45 điểm, hạng 65. Việt Nam 42 điểm, hạng 77. Lào 31 điểm, hạng 126. Cambodia 24 điểm, hạng 150 (2)

Tham nhũng từ trong đảng cộng sản sanh ra đã lên đến mức báo động đỏ, là “giặc nội xâm” đe dọa sự tồn vong của chính chế độ cộng sản, kéo lùi sự tiến bộ của xã hội, đày đọa người dân. Đảng cộng sản Việt Nam là nguồn gốc của tệ nạn tham nhũng chưa từng có quy mô lớn và nguy hiểm như ngày nay, và đảng viên đang hết sức hăm hở tham nhũng, gặm nhấm tất cả tài nguyên của đất nước, tài sản của người dân. Hẳn ông Trọng người đứng đầu đảng hài lòng và tự hào với các đồng chí của ông khi nói nếu là người phải là người cộng sản.

Trên đây mới chỉ nói về bệnh, tật tham nhũng của đảng viên cộng sản, còn vô số bệnh tật khác sẽ nói sau.

Tham khảo:

(1)<https://giaoduc.net.vn/tham-nhung-quyen-luc-tinh-vi-va-nguy-hiem-nhat-post187461.gd>

(2) <https://www.transparency.org/en/cpi/2022>

<https://vietnamthoibao.org>